

Храбрите ловци

Двамата другари
неразделими „стари“:
Храбри Ивачко —
весели патиланчо,
другият пъкъ Коста,
съ дяволин доста...
Мислили решили,
его що сторили:
Тъ със много сили
съ пушка се снабили
пъкъна със патрони,
Тръгнаха да гонят
от лозата всички
пакостливи пущки,
двамата пазечи.
А следъ тъй пъкъ крачи,
Тошо бѣжанеца,
въ село башъ ловеца.
Крачи той полека
въ сждата пѣтека —
ще му се да хаене
личитѣ душмани,
че сж безъ билетъ,
тъкъ ловци проклетъ.
Шужъ той безъ да анги
бързо ги настѣга.
— Хей, ловци проклетъ,
нѣмате билетъ
и добри бждете
въ село се върнете,
че ще стане лошо —
дуна, чичо Тошо,
— Старъ човѣкъ си чичо,
тебъ не ти приличе
да ни гонишъ нази,
Ний съ Ивачко двама
съ пушката голѣма,
лозето ще пазимъ.
Зайчетата снѣи,
не сж пакостливи —
нѣмаа тѣкъ да биемъ.
— Лъмето не вие
дяволи проклетъ, —
шонъ сте безъ билетъ,
а си аий върнете
бързо въ доноветъ,
че катъ ви завазна!...
— Чичо, безъ занѣна,
дуна му Ивачко —
храбри патиланчо.
После той подскочи,
пушката насочи
кънго бѣжанеца.

въ село башъ ловеца.
Той отъ страхъ отстъпи.
Виеко пъкъ настѣжи...
Коста чекъ тогава
азе да подиграве,
Тошо бѣжанеца,
въ село башъ ловеца
и полека снѣ му
лушката отъ рано —
Взеха му билета
храбрите момчета
и презъ всички ниви,
вѣжики, горделики,
гърсѣтъ биятъ: снѣи
зайци подскокнали...
.....

А пъкъ бѣжанеца,
въ село башъ ловеца,
се засраменъ връще
въ своита безна ижица,
казалъ въ общината,
казалъ въ махалата,
че катъ биятъ въ гората
дегнали на тревата
налко да си нигне,
и алашени дигнали
неговата пушка
аврната му дружка...
Сбрала се полера, —
трѣгва да го анги
вредомъ изъ гората
после изъ нивата,
Вѣдзали най-подире
въ неговата дѣра...
Видѣхатъ ги въ лозата
дегнали въ тревата
двамата другари
неразделими „стари“.
Ловъ богатъ убилъ
съ много трудъ и сили...
Всички вече разбрали,
Кои сж обрали
Тошо бѣжанеца,
Въ село башъ ловеца...
Ехъ, че снѣкъ тогава
весель танъ наставѣ...
Тошо катъ изменениъ,
колко е посраменъ.
А ловците снѣли
мену се поснѣли...

В. Н. Марчевски

